

Arrest

nr. 127 393 van 24 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B., J. N. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)

C. N., L. M. (RR: (...))

Geboren te (...) op (...)
+ kinderen:
J. B., E. (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
N. B., V. L. (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
J. N., B. (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
B., E. (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., J. N. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 07.01.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep van de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij

2.1. Het beroep werd ingediend door beide ouders en hun vier minderjarige kinderen. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

2.2. De vier kinderen, geboren in respectievelijk 2008, 2004, 2006 en 2012, beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt geadstrueerd als volgt:

“Verwerende partij concludeert dat de regularisatieaanvraag om medische redenen ongegrond is omdat verzoekende partij niet op haar sterfbed ligt en omdat er volgens haar op grond van het advies van de art-adviseur geen bewijs is dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst niet bloot komt te staan aan een reëel risico op ernstige schade.

De motivering van de arts adviseur die de bestreden beslissing in het kort overneemt luidt:

[...]

En concludeert:

[...]

Artikel 9ter, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

[...]

Artikel 9ter, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 beschermt elke persoon met een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” dat wil zeggen het land waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter-aanvraag.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de tweede voorwaarde van voormelde artikel 9ter, § 1 namelijk dat de ziekte waaraan eerste verzoekende partij lijdt geen “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In het bijzonder houdt verwerende partij nog de arts-adviseur in zijn advies waarop verwerende partij zich steunt rekening met het feit dat de oorzaak (traumatische ervaringen) zich in het land van herkomst situeren en de vaststelling dat post-traumatische stress na verloop van tijd in België afneemt en de terugkeer naar dit land van herkomst verzoekende partij opnieuw blootstelt aan dezelfde personen en dezelfde ervaringen.

In zake de regularisatieaanvraag om medische redenen heeft de arts-adviseur en verwerende partij met betrekking tot de echtgenoot van verzoekende partij enkel vastgesteld dat het medisch dossier geen elementen bevat die de terugkeer van

verzoekende partij naar haar land van herkomst zouden verhinderen omdat post-traumatische stress (PTSD) na verloop van tijd verdwijnt. Dit gegeven neemt niet weg dat verzoekende partij bij terugkeer opnieuw geconfronteerd wordt met dezelfde actoren en dezelfde ervaringen eenmaal dat zij in haar land van herkomst is teruggekeerd. Het risico dat haar echtgenoot het leven verliest is reëel. Zo werd de opdrachtgever van haar echtgenoot, de kranteneigenaar, vermoord na de vlucht van verzoekende partij en haar familie.

De motivering is daarom niet pertinent en draagkrachtig.

Hoewel de motiveringplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet worden gegeven moet de bestreden beslissing niettemin verzoekende partij minimaal toelaten te begrijpen waarom deze bestreden beslissing werd genomen zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden. In casu heeft verwerende partij niet uiteengezet waarom verzoekende partij niet voldoet aan de tweede beschreven voorwaarde die de wet voorziet (R.v.V. nr. 84.293 van 6 juli 2012, R.v.V. nr. 83.956 van 29 juni 2012).

Om voorgaande redenen zijn de motieven niet deugdelijk en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Door bovendien onvoldoende over te waken dat alle verplichtingen inclusief het onderzoek naar het “reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” bestaat, die de wet aan de ambtenaar-geneesheer oplegt naleeft (art. 9ter, § 1, laatste lid van voormelde Wet van 15 december 1980) heeft verwerende partij bovendien onzorgvuldig gehandeld. Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Een verplichting tot formeel motiveren kan eveneens worden teruggevonden in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het past om, alvorens de door verzoekers aangevoerde schendingen van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te onderzoeken, het wettelijk kader te schetsen. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur, die de medische elementen die voor de eerste verzoekende partij werden aangevoerd op 7 januari 2014 heeft onderzocht en daarop concludeerde *“dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”*. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.07.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Niet gedateerd attest van Dr M. (...), de volgende attesten dateren van 05/07/2011, 31/01/2012 en 16/04/2013 er waren geen hospitalisaties. Betrokkene zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom, en er wordt in dat verband gesproken van een depressie. Er zou wat psychotherapie aangeraden worden en er wordt antidepressieve en anxiolytische medicatie voorgeschreven. Betrokkene heeft vooral last van een slechte psychosociale toestand en hij voelt zich hier verloren. Hij lijdt aan slaapstoornissen, een verminderde eetlust en verlies van energie, nervositeit en negatieve gedachten. Het klinisch onderzoek was volledig normaal. Hij klaagt van "zich slecht in zijn vel voelen" wegens zijn huidige situatie in het kader van een vluchtelingenproblematiek. Depressieve toestand.
  - Aangezien ik verder onvoldoende gegevens over de evolutie van medische toestand ontving, werd betrokkene opgeroepen voor een onderzoek dat doorging op 15/05/2013. Hieruit bleek dat:
    - o Betrokkene zou humaniora gevolgd hebben in Angola, waarna hij werkzaam geweest is op de markt als verkoper, volgens zijn beweringen zou hij dan last gehad hebben met de politie ter plaatse wat hem in 2010 deed besluiten om naar België te komen, via mensensmokkelaars.
    - o Betrokkene woont hier samen met een Angolese, en samen zouden ze 4 kinderen hebben: 9, 7, 5 jaar en 6 maanden oud.
    - o Medisch gesproken weerhouden we in de voorgeschiedenis en operatie wegens appendices 1998, hij zou ook in het verleden geconfronteerd geweest zijn met paludisme en een typhoïde infectie.
    - o In België werd hij geopereerd aan de rechterhandrug wegens een goedaardige cyste, een operatie ging door op 28 februari 2013.
    - o Verder vermeldt hij ook een arbeidsongeval in 2011, tijdens een stage van houtbewerking, waarbij een wonde aan zijn vinger gehecht zou geweest zijn op de spoeddienst van Ottignies.
- Op de consultatie van 15/05/2013 brengt hij ook de volgende documenten mee ;
- o 17/12/2012: dr. M. (...), tenosynovitis van de extensoren van de rechterhand; operatie door dr. V. R. (...) op 28/02/2013, cyste rechterhandrug, met goede evolutie.
  - o 02/04/2013, 28/02/2013, One Day kliniek, operatie cyste rechterhandrug, dr V. R. (...): idem. Goed resultaat, betrokkene mag al zijn werkzaamheden hervatten.
  - o 06/05/2013, 15/04/2013, dokter V. (...), depressieve toestand, slapeloosheid en anorexie. Opsomming littekens.
  - o 07/05/2013, B. (...), psychologe, opsomming van de psychosomatische klachten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten» blijkt dat er bij deze 32- jarige man sprake zou zijn van een PTSD, ofschoon er geen levensbedreigend trauma geobjectiveerd wordt, enkel plaatselijke problemen met de politie wonden vermeld. In dit geval vinden we geen precies of concreet bewijs van de zogenaamd opgelopen traumatische gebeurtenis in het medisch dossier, zodanig dat niets ons toelaat de pertinentie van deze vermelde pathologie te verifiëren, aangezien de ware voorgeschiedenis van betrokkene is ook voor de dokters hier onbekend is. Wanneer men uitgaat van de hypothese van een post traumatische stress stoornis, is het uiteraard zeer belangrijk met zekerheid inlichtingen te vernemen over welk trauma het hier precies gaat, zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren, en dit maakt nu juist wel, volgens alle internationaal aanvaarde criteria, het basis criterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen.

Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier dat wij dus derhalve moeten afwijzen.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.

[...]

Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychfarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo.

Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft.

Op de consultatie van 15/05/2013 blijkt dat betrokkene geen cognitieve of geheugen disfuncties heeft, uiterlijk zijn er geen tekens van depressie waar te nemen, en functioneel is het klinisch onderzoek volledig normaal. De vastgestelde littekens houden zeker geen objectivatie in van eventuele mishandelingen, maar wijzen eerder op vroegere ontstekingen (zweer...).

Bij navraag blijkt ook dat er geen hospitalisaties noch acute opstoten te vermelden zijn. De anxio-depressieve toestand is voornamelijk gerelateerd met het onzekere vluchtelingenstatuut waarin hij zich nu bevindt. Er wordt geen vitale depressie bevestigd.

De gezondheidstoestand waarin betrokkene zich bevindt houdt geen risico in, noch voor het leven noch voor zijn fysieke integriteit zeker niet op korte of op middellange termijn, zelfs onbehandeld. Meer zekerheid over zijn vluchtelingenstatuut kan alleen maar soelaas brengen in zijn onzekere toestand. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen en mijn klinisch onderzoek niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst, ook zonder medicatie. Er is geen enkele melding van andere aandoeningen of klachten die actueel een bedreiging zouden kunnen zijn voor de betrokken jonge en overigens goedgezonde man. Er waren geen verdere acute opstoten, er waren geen hospitalisaties.

III Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008. Grote Kamer » nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij de tweede voorwaarde van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet niet heeft onderzocht. Meer bepaald voeren zij aan dat door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, noch door de arts-adviseur in zijn advies een onderzoek werd gevoerd naar het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Er werd, zo stellen verzoekers, geen rekening gehouden met het feit dat de oorzaak van de aandoening –de traumatische ervaringen- zich in het land van herkomst situeert.

Echter, zij gaan daarbij kennelijk voorbij aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur. Immers, met betrekking tot de aangehaalde PTSD kwam deze tot de vaststelling dat er geen levensbedreigend trauma geobjectiveerd wordt en er geen precies of concreet bewijs van de zogenaamd opgelopen traumatische gebeurtenis in het medisch dossier kan worden gevonden, in die mate dat niets hem toelaat de pertinentie van de PTSD te verifiëren. Hij verduidelijkt dat, wanneer men uitgaat van de hypothese van een post traumatische stress stoornis, het zeer belangrijk is met zekerheid inlichtingen te vernemen over welk trauma het precies gaat, zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren. Volgens alle internationaal aanvaarde criteria, zo licht hij verder toe, maakt dit het basiscriterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen. De arts-adviseur besluit dat hij, bij ontstentenis van deze informatie, de diagnose van PTSD dan ook niet kan weerhouden. In die zin zijn de overige beschouwingen aangaande de evolutie van PTSD overtuiging te noemen.

Verzoekers voeren niet aan, laat staat dat zij aantonen dat de arts-adviseur op basis van de stukken van het dossier niet op een redelijke wijze tot die vaststelling is kunnen komen. Zij poneren louter dat de eerste verzoekende partij opnieuw zal worden blootgesteld “aan dezelfde personen en dezelfde aanvaringen”, maar doen met deze bewering geen afbreuk aan de vaststellingen die de arts-adviseur heeft gedaan aangaande het niet weerhouden van de PTSD. Bovendien maken verzoekers niet aannemelijk dat de arts-adviseur een verder onderzoek moest wijden aan de gevolgen van een terugkeer –zij doelen op de opflakking van een trauma dat niet is weerhouden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de arts-adviseur zich geenszins heeft beperkt tot de vaststelling dat het medisch dossier van de eerste verzoekende partij geen elementen bevat die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden verhinderen omdat PTSD na verloop van tijd verdwijnt. Integendeel, dit is reeds een overtuiging motief gebleken zodat verzoekers geen belang hebben bij het desgevallend gegrond bevinden van hun kritiek desbetreffend. Bovendien blijkt uit het advies dat, wat de anxiodepressieve toestand van de

eerste verzoekende partij betreft, deze voornamelijk gerelateerd is met het onzekere vluchtelingenstatuut waarin hij zich nu bevindt. De Raad stelt vast dat verzoekers die vaststelling niet betwisten, maar enkel volharden in hun betoog dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw zullen worden geconfronteerd met dezelfde actoren en dezelfde ervaringen, maar doen daarmee zoals blijkt uit wat voorafgaat geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen van de arts-adviseur dienaangaande. In dat verband poneren verzoekers nog : *“Het risico dat haar echtgenoot het leven verliest is reëel. Zo werd de opdrachtgever van haar echtgenoot, de kranteneigenaar, vermoord na de vlucht van verzoekende partij en haar familie.”*, maar deze blote bewering komt de Raad niet dienstig voor in het kader van het huidig beroep aangezien de medische elementen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de eerste verzoekende partij werden voorgelegd en niet voor zijn echtgenote. Ten overvloede wijst de Raad er op dat, in de mate dat voormelde bewering dient te worden gekaderd in het asielrelaas van verzoekers, deze reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 16 december 2010 de beslissingen nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissingen die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten van 8 april 2011, nrs. 59 412 en 59 413 werden bevestigd. Ook de beroepen tegen de beslissingen houdende weigering tot inoverwegingname van de daaropvolgend door de verzoekende partijen ingediende asielaanvragen werden verworpen door de Raad.

Verder blijkt dat de eerste verzoekende partij door de arts-adviseur werd onderzocht en dat er geen cognitieve of geheugendisfuncties zijn, er uiterlijk geen tekenen van depressie waar te nemen zijn, het klinisch onderzoek functioneel volledig normaal is en er geen vitale depressie wordt bevestigd. Met betrekking tot de anxio-depressieve toestand stelt de arts-adviseur vast dat deze voornamelijk gerelateerd is aan het onzekere vluchtelingenstatuut waarin de eerste verzoekende partij zich bevindt. Verder kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling in het advies dat niet kan worden aangenomen dat de medische toestand, zelfs zonder medicatie en onbehandeld, een reëel risico zou inhouden bij terugkeer. Aldus heeft de arts-adviseur zich wel degelijk uitgesproken over de tweede hypothese waarin artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet. Verzoekers' betoog dat de verwerende partij de motiveringsplicht miskend heeft door niet uiteen te zetten waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de tweede mogelijkheid voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, gaat derhalve niet op. Zij tonen immers niet aan dat de verwerende partij verder had dienen te motiveren over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst nu werd vastgesteld dat ook onbehandeld er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

3.7. Verzoekers hebben op geen enkele wijze aangetoond dat de bestreden beslissing, die integraal steunt op het advies van de arts-adviseur, niet afdoende zou zijn gemotiveerd, of zou zijn genomen in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet of met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.8. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS